

2626 6

MEMORIE VAN TOELICHTING
BIJLAGE III

VERTALING

VERDRAG VAN 1936 TOT ONDERDRUKKING VAN DE SLUIKHANDEL IN VERDOOVENDE MIDDELEN

(Opsomming van de Staatshoofden)

Besloten hebbende enerzijds de maatregelen te versterken, bestemd tot bestraffing van inbreuken op de bepalingen van het Internationaal Opiumverdrag, ondertekend te 's-Gravenhage op 23 Januari 1912, het Verdrag van Genève van 19 Februari 1925 en het Verdrag tot beperking van de vervaardiging en tot regeling van de distributie van verdoovende middelen, ondertekend te Genève op 13 Juli 1931, en anderzijds met de in de huidige omstandigheden meest doeltreffende middelen de sluikhandel in verdoovende middelen en stoffen, bedoeld in genoemde Verdragen, te bestrijden;

Hebben als hun Gevolmachtigden aangewezen:

(Lijst van Gevolmachtigden).

Die, na hun in goede en behoorlijke vorm bevonden volmachten te hebben overgelegd, de volgende bepalingen zijn overeengekomen:

Artikel 1

1. In dit Verdrag wordt onder „verdoovende middelen” verstaan de verdoovende middelen en stoffen, waarop de bepalingen van het Verdrag van 's-Gravenhage van 23 Januari 1912 en van de Verdragen van Genève van 19 Februari 1925 en van 13 Juli 1931 van toepassing zijn of zullen zijn.

2. Voor de doeleinden van dit Verdrag wordt onder „extractie” verstaan de handeling, waardoor een verdoovend middel van de stof of van de samenstelling, waarvan het deel uitmaakt, wordt gescheiden, zonder dat er eigenlijke vervaardiging of omzetting plaats heeft. Deze definitie van het woord „extractie” heeft geen betrekking op bewerkingen, waardoor ruwe opium uit de slaapbol wordt gewonnen, omdat deze bewerkingen vallen onder de term „voortbrenging”.

Artikel 2

Elke Hoge Verdragsluitende Partij verbindt zich de wettelijke bepalingen uit te vaardigen, welke nodig zijn voor strenge bestraffing, met name met gevangenisstraf of andere vrijheidsstraffen, van de volgende feiten, te weten:

a. Vervaardiging, omzetting, extractie, bereiding, bezit, aanbod, aanbod ten verkoop, distributie, aankoop, verkoop, levering op welke voorwaarde ook, makelaardij, verzending, verzending in doorvoer, vervoer, invoer en uitvoer van verdoovende middelen in strijd met de bepalingen van voornoemde Verdragen;

b. Opzettelijke deelneming aan de in dit artikel bedoelde feiten;

c. Samenspanning tot het plegen van één van de bovengenoemde feiten;

d. Pogingen en, overeenkomstig de in de nationale wet voorziene voorwaarden, voorbereidende handelingen.

Artikel 3

De Hoge Verdragsluitende Partijen, die exterritoriale rechtsbevoegdheid op het grondgebied van een andere Hoge Verdragsluitende Partij bezitten, verbinden zich de wettelijke bepalingen uit te vaardigen, welke nodig zijn om haar onderdanen, die zich op dit grondgebied schuldig gemaakt hebben aan één der in artikel 2 bedoelde feiten, ten minste even streng te straffen alsof het feit begaan was op haar eigen grondgebied.

Artikel 4

Indien feiten, welke onder één der in artikel 2 bedoelde categorieën vallen, begaan zijn in verschillende landen, wordt elk feit als een afzonderlijk vergrijp beschouwd.

Artikel 5

De Hoge Verdragsluitende Partijen, wier nationale wet het verbouwen, het oogsten en het voortbrengen ter verkrijging van verdoovende middelen regelt, zullen inbreuken op die wet eveneens streng strafbaar stellen.

Artikel 6

De landen, die het beginsel van de internationale recidive aanvaarden, zullen, overeenkomstig de door de nationale wet voorziene voorwaarden, de buitenlandse vonnissen, welke zijn uitgesproken naar aanleiding van de in artikel 2 bedoelde feiten, als factoren erkennen voor een zodanige recidive.

Artikel 7

1. In de landen, die niet het beginsel van de uitlevering van hun onderdanen erkennen, moeten de onderdanen, die zijn teruggekeerd op het grondgebied van hun land, nadat zij zich in het buitenland aan één van de in artikel 2 bedoelde feiten hebben schuldig gemaakt, op dezelfde wijze worden vervolgd en gestraft alsof het feit begaan was op genoemd grondgebied, zelfs in het geval dat de schuldige zijn nationaliteit verkregen heeft na het begaan van het vergrijp.

2. Deze bepaling is niet van toepassing, indien, in een soortgelijk geval, de uitlevering van een vreemdeling niet kan worden toegestaan.

Artikel 8

Vreemdelingen, die in het buitenland één der in artikel 2 bedoelde feiten begaan hebben en die zich op het grondgebied van één der Hoge Verdragsluitende Partijen bevinden, moeten op dezelfde wijze worden vervolgd en gestraft alsof het feit begaan was op dit grondgebied, wanneer de beide volgende voorwaarden vervuld zijn:

a. dat de uitlevering aangevraagd is en niet kon worden toegestaan op grond van een oorzaak, onafhankelijk van het feit zelf;

b. dat de wetgeving van het land van toevlucht als algemene regel de vervolging van vergrijpen, welke in het buitenland door vreemdelingen begaan zijn, toestaat.

Artikel 9

1. De in artikel 2 bedoelde feiten zullen van rechtswege aanleiding geven tot uitlevering overeenkomstig de uitleveringsverdragen, welke gesloten zijn of gesloten zullen worden tussen de Hoge Verdragsluitende Partijen.

2. De Hoge Verdragsluitende Partijen, die uitlevering niet afhankelijk maken van het bestaan van een verdrag of van de eis van wederkerigheid, zullen onder elkander de hierboven bedoelde feiten als gevallen voor uitlevering erkennen.

3. De uitlevering zal worden toegestaan overeenkomstig het recht van het land, waaraan de uitlevering wordt gevraagd.

4. De Hoge Verdragsluitende Partij, tot wie een verzoek om uitlevering wordt gericht, heeft in alle gevallen het recht te weigeren tot de arrestatie over te gaan of de uitlevering toe te staan, indien haar bevoegde autoriteiten van oordeel zijn, dat het feit, waarvoor de voortvluchtige wordt vervolgd of is veroordeeld, niet ernstig genoeg is.

Artikel 10

De verdoovende middelen, evenals de stoffen en werktuigen, welke bestemd zijn voor het begaan van één der in artikel 2 bedoelde feiten, kunnen in beslag genomen en verbeurd verklaard worden.

Artikel 11

1. Elke Hoge Verdragsluitende Partij moet, binnen het kader van haar nationale wetgeving, een centraal bureau instellen, dat

belast is met het toezicht op en de coördinatie van alle handelingen, noodzakelijk om de in artikel 2 bedoelde feiten te voorkomen, en met de zorg voor het nemen van maatregelen teneinde de personen, die zich schuldig gemaakt hebben aan zodanige feiten, te vervolgen.

2. Dit centraal bureau:

a. moet nauw contact onderhouden met de andere officiële instellingen of lichamen, die zich met verdovende middelen bezighouden;

b. moet alle inlichtingen verzamelen, welke het opsporen en het voorkomen van de in artikel 2 bedoelde feiten kunnen vergemakkelijken;

c. moet nauw contact onderhouden en kan rechtstreeks corresponderen met de centrale bureaux van andere landen.

3. Wanneer de Regering van een Hoge Verdragsluitende Partij een federaal karakter heeft of wanneer de uitvoerende macht van deze Regering verdeeld is tussen de centrale Regering en plaatselijke overheden, zullen het toezicht en de coördinatie, bedoeld in lid 1, en de uitoefening van de onder a en b van lid 2 omschreven functies plaats vinden overeenkomstig het van kracht zijnde grondwettelijke of administratieve stelsel.

4. In gebieden, waarop dit Verdrag krachtens artikel 18 van toepassing is, kan aan de bepalingen van dit artikel uitvoering worden gegeven door middel van een centraal bureau, dat in of voor dit gebied wordt opgericht en dat, voor zover nodig, handelt in samenwerking met het centrale bureau van het betrokken moederland.

5. De taak en de bevoegdheden van het centrale bureau kunnen worden overgedragen aan de afzonderlijke administratie, waarin artikel 15 van het Verdrag van 1931 tot beperking van de vervaardiging en tot regeling van de distributie van verdovende middelen voorziet.

Artikel 12

1. Het centrale bureau zal zoveel mogelijk samenwerken met de centrale bureaux in andere landen om het voorkomen en het bestraffen van de in artikel 2 bedoelde feiten te bevorderen.

2. Het bureau zal, voor zover het zulks nuttig acht, aan de centrale bureaux van alle belanghebbende landen mededelen:

a. de inlichtingen, welke onderzoeken en maatregelen betreffende de in uitvoering zijnde of voorgestelde transacties mogelijk kunnen maken;

b. de aanwijzingen, welke het over de identiteit en het signalement van de handelaren kan verzamelen, ten einde op hun bewegingen toezicht te houden;

c. het ontdekken van geheime fabrieken van verdovende middelen.

Artikel 13

1. Het toezenden van rogatoire commissies¹⁾ betreffende de in artikel 2 bedoelde vergrijpen zal plaats vinden:

a. bij voorkeur door rechtstreeks contact tussen de bevoegde autoriteiten van elk land of door tussenkomst van de centrale bureaux;

b. door rechtstreekse correspondentie tussen de Ministers van Justitie van de twee landen of door het rechtstreeks zenden door een andere bevoegde autoriteit van het verzoekende land aan de Minister van Justitie van het aangezochte land;

c. door tussenkomst van de diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van het verzoekende land in het aangezochte land. De rogatoire commissies zullen door deze vertegenwoordiger worden gezonden aan de autoriteit, die door het land, tot hetwelk het verzoek is gericht, is aangewezen.

2. Elke Hoge Verdragsluitende Partij kan, door een aan de andere Hoge Verdragsluitende Partijen gerichte mededeling, haar wens tot uitdrukking brengen, dat de op haar grondgebied uit te voeren rogatoire commissies haar langs diplomatieke weg worden toegezonden.

3. In het geval, bedoeld onder c van lid 1, zal tegelijkertijd een afschrift van de rogatoire commissie door de diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van het verzoekende land aan de Minister van Buitenlandse Zaken van het aangezochte land worden gezonden.

4. Tenzij anders overeengekomen, zal de rogatoire commissie worden opgesteld hetzij in de taal van de aangezochte autoriteit, hetzij in de taal, welke de belanghebbende landen zijn overeengekomen.

5. Elke Hoge Verdragsluitende Partij zal aan ieder der andere Hoge Verdragsluitende Partijen mededelen welke van de boven-

genoemde wijzen van toezending zij erkent voor de rogatoire commissiën van die Hoge Verdragsluitende Partij.

6. Totdat een Hoge Verdragsluitende Partij een zodanige mededeling heeft gedaan, wordt de bestaande procedure met betrekking tot rogatoire commissies gehandhaafd.

7. De uitvoering van rogatoire commissies is niet onderworpen aan betaling van andere belastingen of onkosten dan die van de kosten van onderzoek door deskundigen.

8. Niets in dit artikel zal kunnen worden uitgelegd als een verplichting voor de Hoge Verdragsluitende Partijen om, wat betreft het bewijsstelsel in strafzaken, een inbreuk op haar wetten toe te staan of uitvoering te geven aan rogatoire commissies op een andere wijze dan in haar wet is voorzien.

Artikel 14

De deelneming van een Hoge Verdragsluitende Partij aan dit Verdrag moet niet worden uitgelegd als zou zulks haar houding betreffende het algemene vraagstuk van de bevoegdheid van de strafrechter als vraagstuk van internationaal recht beïnvloeden.

Artikel 15

Dit Verdrag laat het beginsel onaangetast, dat de in artikelen 2 en 5 bedoelde feiten in elk land zullen worden omschreven, vervolgd en berecht overeenkomstig de algemene regelen van de nationale wetgeving.

Artikel 16

De Hoge Verdragsluitende Partijen zullen elkander door tussenkomst van de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties de wetten en regelingen mededelen, uitgevaardigd om dit Verdrag ten uitvoer te leggen, zomede een jaarverslag betreffende de werking van dit Verdrag op haar grondgebied.

Artikel 17

Indien er tussen de Hoge Verdragsluitende Partijen een geschil van welke aard ook ontstaat betreffende de uitlegging of toepassing kan van dit Verdrag en indien dit geschil niet langs diplomatieke weg op bevredigende wijze kan worden beslecht, zal het worden geregeld in overeenstemming met de tussen de Partijen van kracht zijnde overeenkomsten betreffende de beslechting van internationale geschillen.

Indien een zodanige overeenkomst tussen de Partijen niet bestaat, zullen zij het geschil onderwerpen aan een scheidsrechtelijke of gerechtelijke procedure. Bij gebreke aan overeenstemming ten aanzien van de keuze van een ander gerecht, zullen zij, op verzoek van één der Partijen, het geschil voorleggen aan het Internationale Gerechtshof, indien alle bij het geschil betrokken Partijen partij zijn bij het Statuut en, indien zij niet alle partij zijn bij het Statuut, aan een scheidsgerecht, dat zal worden samengesteld overeenkomstig het Haagse Verdrag van 18 October 1907 nopens vreedzame beslechting van internationale geschillen.

Artikel 18

1. Elke Hoge Verdragsluitende Partij kan bij de ondertekening, bekrachtiging of toetreding verklaren, dat zij door dit Verdrag te aanvaarden geen enkele verplichting op zich neemt voor het geheel of een deel van haar koloniën, protectoraten, overzeese gebiedsdelen of onder haar souvereiniteit of mandaat geplaatste gebieden; dit Verdrag zal dan niet van toepassing zijn op de in die verklaring genoemde gebieden.

2. Elke Hoge Verdragsluitende Partij kan te allen tijde nadien aan de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties mededelen, dat zij wenst, dat dit Verdrag van toepassing is op het geheel of een deel van haar gebiedsdelen, die in de in het vorige lid bedoelde verklaring vermeld waren; dit Verdrag zal dan negentig dagen na ontvangst van die mededeling door de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties op alle in de mededeling vermelde gebieden van toepassing zijn.

3. Elke Hoge Verdragsluitende Partij kan te allen tijde, nadat de in artikel 21 bedoelde periode van vijf jaren is verlopen, verklaren, dat zij wenst, dat dit Verdrag niet langer van toepassing is op het geheel of een deel van haar koloniën, protectoraten, overzeese gebiedsdelen of onder haar souvereiniteit of mandaat geplaatste gebieden; dit Verdrag zal dan een jaar na ontvangst van die verklaring door de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties niet langer van toepassing zijn op de in die verklaring vermelde gebieden.

4. De Secretaris-Generaal zal ter kennis brengen van alle Leden der Verenigde Naties en van de Staten, niet-Leden, vermeld in artikel 20, alle verklaringen en mededelingen, welke krachtens dit artikel ontvangen worden.

¹⁾ Opdrachten tot gerechtelijk verhoor in andere landen.

Artikel 19

Dit Verdrag, waarvan de Franse en Engelse teksten gelijkelijk authentiek zijn, draagt de datum van deze dag en staat tot 31 December 1936 open voor ondertekening namens ieder Lid van de Volkenbond of namens iedere Staat, niet-Lid, die is uitgenodigd voor de Conferentie, welke dit Verdrag heeft opgesteld, of aan wie de Raad van de Volkenbond daartoe afschrift van dit Verdrag heeft doen toekomen.

Artikel 20

Dit Verdrag is aan bekrachtiging onderworpen. Van 1 Januari 1947 af zullen de akten van bekrachtiging nedergelegd worden bij de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties, die van deze nederlegging mededeling zal doen aan alle Leden der Verenigde Naties en de Staten, niet-Leden, aan wie de Secretaris-Generaal een afschrift van het Verdrag heeft gezonden.

Artikel 21

1. Ieder Lid der Verenigde Naties of iedere Staat, niet-Lid, bedoeld in artikel 20, kan tot dit Verdrag toetreden.

2. De akten van toetreding worden gezonden aan de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties, die van de ontvangst daarvan mededeling zal doen aan alle Leden van de Verenigde Naties en aan de Staten, niet-Leden, bedoeld in genoemd artikel.

Artikel 22

Dit Verdrag zal in werking treden negentig dagen nadat de Secretaris-Generaal van de Volkenbond de bekrachtiging of toetreding heeft ontvangen van tien Leden van de Volkenbond of Staten, niet-Leden. Het zal op die datum worden geregistreerd door de Secretaris-Generaal van de Volkenbond.

Artikel 23

De bekrachtigingen of toetredingen, welke zijn ontvangen na de tiende bekrachtiging of toetreding, zullen van kracht worden na verloop van een termijn van negentig dagen na de datum van haar ontvangst door de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties.

Artikel 24

1. Na verloop van een termijn van vijf jaren na de inwerkingtreding van dit Verdrag, kan het worden opgezegd door middel van een bij de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties nedergelegde geschreven akte. De opzegging wordt één jaar na de datum, waarop zij door de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties ontvangen is, van kracht; zij zal slechts voor de Hoge Verdragsluitende Partij, namens wie zij is nedergelegd, van kracht zijn.

2. De Secretaris-Generaal zal de aldus ontvangen opzeggingen ter kennis brengen van alle Leden der Verenigde Naties en alle Staten, niet-Leden, bedoeld in artikel 20.

3. Indien ten gevolge van opzeggingen, welke tegelijkertijd of achtereenvolgens hebben plaats gevonden, het aantal Hoge Verdragsluitende Partijen tot minder dan tien is teruggebracht, zal het Verdrag ophouden van kracht te zijn van de datum af, waarop de laatste dezer opzeggingen overeenkomstig de bepalingen van dit artikel van kracht is geworden.

Artikel 25

Een verzoek tot herziening van dit Verdrag kan te allen tijde door elke Hoge Verdragsluitende Partij worden gedaan door middel van een kennisgeving, gericht tot de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties. Deze kennisgeving zal door de Secretaris-Generaal worden medegedeeld aan de andere Hoge Verdragsluitende Partijen en, indien zij door ten minste een derde van hen wordt ondersteund, verbinden de Hoge Verdragsluitende Partijen zich om ter herziening van het Verdrag bijeen te komen.

TEN BLIJKE WAARVAN de bovengenoemde Gevolmachtigden dit Verdrag hebben ondertekend.

GEDAAN te Genève, de zes en twintigste Juni negentienhonderd zes en dertig, in één enkel exemplaar, dat zal worden nedergelegd in het archief van het Secretariaat van de Volkenbond en waarvan voor eensluidend gewaarmerkte afschriften aan alle Leden van de Volkenbond en aan alle Staten, niet-Leden, bedoeld in artikel 19, zullen worden toegezonden.

(Voor de ondertekening zie Bijlage I van het ontwerp van wet.)